

UOHSX00BQAM5

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0165/2018/VZ-36976/2018/322/JSu

Brno 14. prosince 2018

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 5. 10. 2018 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 8. 10. 2018 obviněným –

- **Statutární město Brno, městská část Brno-sever**, IČO 44992785, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 9. 2018, č. j. ÚOHS-S0314/2018/VZ-27896/2018/513/JLl vydanému ve správním řízení ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Rekonstrukce objektu Cejl 68 v Brně**“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení zahájeném dne 15. 1. 2018 uveřejněním výzvy k podání nabídek na profilu výše specifikovaného obviněného, na kterou byla dne 29. 5. 2018 uzavřena smlouva,

jsem podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů rozhodl takto:

I.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 9. 2018 č. j. ÚOHS-S0314/2018/VZ-27896/2018/512/JLÍ v rozsahu výroku I ve smyslu § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

potvrzují

a podaný rozklad v tomto rozsahu

zamítám.

II.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 9. 2018 č. j. ÚOHS-S0314/2018/VZ-27896/2018/512/JLÍ v rozsahu výroků II., III. a „III.“ (IV.) ve smyslu § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

ruším

a věc v tomto rozsahu

vracím

Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Dne 15. 1. 2018 zahájil zadavatel – statutární město Brno, městská část Brno-sever, IČO 44992785, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno (dále jako „**obviněný**“) zadávání veřejné zakázky s názvem „Rekonstrukce objektu Cejl 68 v Brně“ ve zjednodušeném podlimitním řízení uveřejněním výzvy k podání nabídek na profilu obviněného (dále jako „**veřejná zakázka**“).

2. Dle výše uvedené výzvy k podání nabídek je předmětem plnění veřejné zakázky „*provedení celkové rekonstrukce bytového domu Cejl č. pop. 33 č. or. 68 v k. ú. Zábrdovice, Brno*“.
3. Dne 30. 5. 2018 uveřejnil obviněný na svém profilu smlouvu o dílo s dodavatelem ING-CZECH s.r.o., IČO 28303474, se sídlem Lidická 718/77, 602 00 Brno – Veverí (dále jako „**společnost ING-CZECH**“), uzavřenou dne 29. 5. 2018.
4. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jako „**Úřad**“) příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**zákon**“¹) k výkonu dozoru nad dodržování pravidel stanovených zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šest zákona, zahájil tím, že obviněnému oznámil dopisem ze dne 3. 8. 2018, č. j. ÚOHS-S0314/2018/VZ-22711/2018/513/JLí zahájení správního řízení z moci úřední ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona při zadávání veřejné zakázky.

II. Napadené rozhodnutí

5. Úřad dne 24. 9. 2018 vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0314/2018/VZ-27896/2018/513/JLí (dále jako „**napadené rozhodnutí**“), ve kterém rozhodl o tom, že obviněný spáchal dva přestupky ve smyslu zákona. Úřad nejprve dovodil, že obviněný spáchal přestupek podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel zásadu rovného zacházení dle § 6 odst. 2 zákona a pravidlo stanovené v § 122 odst. 3 zákona, když dodavateli (společnosti ING-CZECH) odeslal výzvu ze dne 24. 4. 2018 k předložení originálů nebo ověřených kopií dokladů o jeho kvalifikaci (dále jako „**výzva**“), která v bodech č. 50 a č. 77 neodpovídala původně stanoveným požadavkům zadavatele dle zadávací dokumentace, a s uvedeným dodavatelem uzavřel dne 29. 5. 2018 smlouvu na veřejnou zakázku, přičemž svým postupem mohl ovlivnit výběr nejhodnější nabídky (výrok I.).
6. Úřad ze zadávací dokumentace zjistil, že obviněný původně ve výzvě k podání nabídek ze dne 15. 1. 2018, v části „**POŽADAVKY NA PROKÁZÁNÍ KVALIFIKACE**“, v bodu 3) Technická kvalifikace mj. požadoval:
 - „*pro okna hliníková: prohlášení o vlastnostech zasklení otvorových výplní skly složenými ze dvou tabulí [zvýrazněno předsedou Úřadu] a s jednou komorou vyplněnou inertním plynem $U_g \leq 0,5 \text{ W(m}^2\text{K)}$* “
 - „*pro okna a dveře dřevěné Euro: prohlášení o vlastnostech zasklení exteriérového křídla otvorových výplní skly složenými ze dvou tabulí [zvýrazněno předsedou Úřadu] a s jednou komorou vyplněnou inertním plynem /4-8Ar-4/ $U_g=0,7 \text{ W(m}^2\text{K)}$* “,a ve výzvě k uvedeným bodům uvedl, že „*akceptoval sdělení společnosti ISS stavtrade, s.r.o., IČ 29303192, která byla vyloučena, že u daných bodů jsou přípustná následující řešení při prokazování kvalifikace:*

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, ve vztahu k posouzení zadávacího řízení na veřejnou zakázku se jedná o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení, v tomto smyslu dle § 51 odst. 1 zákona. Ve vztahu k posouzení odpovědnosti za přestupek a určení druhu a výměry sankce, resp. správního trestu se jedná o znění zákona účinné ke dni spáchání přestupku (v tomto případě okamžikem uzavření smlouvy).

- *bod 50 je možné doložit **trojsklem** s $U_g \leq 0,5 W(m2K)$ nebo **dvojsklem** s $U_g \geq 1,0 W(m2K)$, avšak u dvojskla se zachováním zadavatelem požadovaného U_w .*
- *bod 77 je možné doložit **trojsklem** s $U_g = 0,7 W(m2K)$ nebo **dvojsklem** s $U_g \geq 1,0 W(m2K)$, avšak u dvojskla se zachováním zadavatelem požadovaného U_w [zvýrazněno předsedou Úřadu].“*

7. Úřad dále dovodil, že se obviněný dopustil spáchání přestupku dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nepostupoval v souladu s § 246 odst. 1, dle kterého zadavatel nesmí uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku před uplynutím lhůty pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru dodavatele, když podle § 50 ve spojení s § 53 odst. 5 zákona neuveřejnil na svém profilu oznámení o výběru dodavatele (společnosti ING-CZECH), ve kterém by uvedl odůvodnění výběru jmenovaného dodavatele, a s tímto dodavatelem uzavřel dne 29. 5. 2018 smlouvu na plnění veřejné zakázky a zadal tak veřejnou zakázku, přičemž svým postupem mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (výrok II.).
8. Za oba výše uvedené přestupky uložil Úřad obviněnému pokutu ve výši 400 000 Kč (výrok III.) a uložil obviněnému povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (výrok nesprávně označený jako „III.“, nicméně čtvrtý v pořadí).

III. Rozklad obviněného

9. Dne 8. 10. 2018 obdržel Úřad rozklad obviněného ze dne 5. 10. 2018 proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu je patrné, že obviněný obdržel napadené rozhodnutí dne 25. 9. 2018, obviněný tak podal rozklad v zákonné lhůtě.

Námítky rozkladu

10. Obviněný předně rozporuje, že by se dopustil přestupku, jak jej Úřad definoval ve výroku I. napadeného rozhodnutí. Dle obviněného totiž nepostupoval v rozporu se zásadou rovného zacházení, neporušil pravidlo stanovené v § 122 odst. 3 zákona a svým postupem neovlivnil výběr nejvhodnější nabídky. Obviněný poukazuje na to, že pouze drobně upřesnil body č. 50 a č. 77 kvalifikace a tento postup nepředstavuje porušení zásady rovného zacházení, jelikož všem účastníkům zadávacího řízení byla poskytnuta možnost prokázat kvalifikaci i tímto pozměněným způsobem. Obviněný dále konstatuje, že nemohlo dojít k porušení zásady rovného zacházení ve vztahu ke společnosti ISS stavtrade s.r.o., jelikož uvedená společnost nedoložila ničeho k prokázání své kvalifikace a proti svému následnému vyloučení (nikoliv pouze z důvodu nedoložení dokladů o kvalifikaci) nebrojila podáním námitek. Obviněný dále namítá, že úprava požadavků na doklady o kvalifikaci byla pouze marginální, jelikož nejpodstatnější byla hodnota U_w , tj. celková tepelná propustnost, která zůstala v obou verzích požadavků stejná. Dle obviněného tak Úřad postupuje značně formalisticky, neboť jej zajímá pouze to, že výzva nepoukazuje na stejné doklady jako zadávací podmínky, ale již jej nezajímá to, co zadavatel od počátku požadoval. Dle obviněného Úřad obdobně formalisticky postupoval i ve vztahu k dovození porušení zásady rovného zacházení. Obviněný poukazuje na to, že u prokazování kvalifikace se zabýval toliko hodnotou parametru U_g , u čehož není počet skel důležitý. Dle obviněného je ovšem důležité, že všichni uchazeči o veřejnou zakázku měli možnost prokázat kvalifikaci i za pomoci upraveného znění dokladů o kvalifikaci, upravená verze dokladů navíc zachovala technické parametry a žádného uchazeče neznevýhodnila. Dle obviněného tak Úřad svým postupem rezignuje

na zvažování hospodárnosti a logičnosti postupu zadavatele a technickou realitu, čímž postupuje v rozporu s účelem zákona.

11. Ve vztahu k výroku II. napadeného rozhodnutí a v něm uvedenému přestupku obviněný uvádí následující. Obviněný předně konstatuje, že ani v tomto případě nelze dovodit, že by postup obviněného měl jakýkoliv vliv na výběr nejhodnější nabídky. Své závěry obviněný dokládá tím, že po vyloučení společnosti WALER, spol. s r.o., IČO 25309536, se sídlem Selská 1063/61, 614 00 Brno – Maloměřice (dále jako „**společnost WALER**“), zbyli již pouze vybraný uchazeč a společnost CAVALON, s.r.o., IČO 27729605, se sídlem Hapalova 1490/22, 621 00 Brno – Řečkovice (dále jako „**společnost CAVALON**“), která po celou dobu zadávacího řízení nepodala proti žádnému kroku obviněného námitky a to i poté, co byla společnost WALER vyloučena a společnosti CAVALON muselo být jasné, že dalším v pořadí je právě vybraný uchazeč (společnost ING-CZECH). Dle obviněného tak není pravdivé tvrzení Úřadu, že by obviněný znemožnil účastníkům zadávacího řízení využít jejich práva na ochranu před nezákonným postupem zadavatele. Obviněný také dokládá aktuální vyjádření společnosti CAVALON, ze kterého plyne, že proti výběru vybraného uchazeče nechtěla brojit podáním námitek, z čehož plyne, že postup obviněného nemohl ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a závěr Úřadu je tak přepjatě formalistický. Dle obviněného je také nesprávný názor Úřadu, že by zadavatel měl povinnost uveřejnit oznámení o výběru dodavatele společnosti ING-CZECH. Dle obviněného totiž řádně a dle zákona uveřejnil rozhodnutí o výběru nejhodnější nabídky (společnosti WALER) se všemi náležitostmi dle § 50 zákona, a to ve vztahu ke všem třem zbývajícím uchazečům. Dle obviněného se totiž následující dodavatel v pořadí stal *ex lege* vybraným uchazečem poté, co byl původní vybraný uchazeč ze zadávacího řízení vyloučen. Dle obviněného by vyhovění Úřadu – tedy uveřejnění zcela totožného rozhodnutí o výběru nejhodnější nabídky s výjimkou, že namísto společnosti WALER by za vybraného uchazeče byla označena společnost ING-CZECH, protože předešlá uvedená společnost byla ze zadávacího řízení vyloučena – bylo zcela formálním a zbytečným postupem. Jasnost a srozumitelnost svého postupu obviněný opět dokládá tím, že poslední dodavatel v pořadí (společnost CAVALON) nepodal proti postupu zadavatele námitky a ani je podat nechtěl. Obviněný také prezentuje tezi, že společnost CAVALON by proti výběru společnosti ING-CZECH nemohla podat námitky, pokud námitkami nebrojila již proti výběru společnosti WALER.

Závěr rozkladu

12. Na základě právě uvedeného obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

IV. Řízení o rozkladu

13. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 téhož zákona předal spis společně se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

14. Po projednání rozkladu a veškerého souvisejícího spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem ve smyslu § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**zákon o přestupkové odpovědnosti**“), přezkoumal správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí a správního řízení, které jeho vydání předcházelo, v celém rozsahu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
15. Úřad tím, že výrokem I. napadeného rozhodnutí rozhodl tak, jak je shora uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem.
16. Úřad tím, že výrokem II., III. a „III.“ (IV.) napadeného rozhodnutí rozhodl tak, jak je shora uvedeno, nerozhodl správně a v souladu s právními předpisy.
17. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech uvedeny důvody, proč jsem přistoupil k potvrzení výroku I. napadeného rozhodnutí a k zamítnutí rozkladu v tomto rozsahu a ke zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu výroků II., III. a IV. a k vrácení věci v tomto rozsahu Úřadu k novému projednání.

V. K námitkám rozkladu ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí

K námitce obviněného, dle které jeho postup nepředstavuje porušení zákona

18. Za nosné argumenty námitky obviněného, která se vztahuje k výroku I. napadeného rozhodnutí, lze označit tvrzení, že postup obviněného nemohl mít vliv na výběr nejhodnější nabídky a to, že z jeho strany šlo pouze o drobnou modifikaci, která neměla vliv na hlavní posuzovanou vlastnost skel – tedy jejich celkovou tepelnou propustnost.
19. Obviněný tak nerozporuje skutkový stav zjištěný Úřadem ve vztahu k tomu, zda obviněný skutečně ve výzvě požadoval i jiné doklady ve vztahu k bodům č. 50 a 77 kvalifikačních požadavků, než jak si je vymezil v zadávací dokumentaci. Byť tedy obviněný proti skutkovým zjištěním nebrojí a textací svých námitek změnu přiznává, je nutno se s ohledem na § 98 odst. 1 zákona o přestupkové odpovědnosti zabývat i skutkovými zjištěními Úřadu. Z napadeného rozhodnutí, zejména pak bodů 24. a 29. odůvodnění je patrné, že Úřad v tomto smyslu zjistil skutkový stav do takové kvalitativní míry, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, čímž Úřad dostal své povinnosti postupovat podle § 2 správního řádu. Lze tak označit za prokázané, že obviněný tak skutečně ve výzvě umožnil prokázání kvalifikace i jiným způsobem, než jak je tomu v zadávací dokumentaci, kdy ve výzvě nad rámec uvedeného v zadávací dokumentaci umožnil prokázání splnění technické kvalifikace ve vztahu k bodům č. 50 a 77 i trojsklem.
20. Předtím, než bude možno učinit závěr o tom, zda Úřad správně posoudil, zda obviněný postupoval v rozporu s § 122 odst. 3 zákona, je nutno postavit najisto fakt, že obviněný byl povinen dle tohoto ustanovení zákona vůbec postupovat. Je nutno si uvědomit, že obviněný veřejnou zakázku zadává v zjednodušeném podlimitním řízení ve smyslu § 53 zákona (dále jako „**ZPŘ**“). Obecně platí, že zadavatel, který postupuje v ZPŘ není povinen postupovat dle pravidel zákona, která se týkají zadávání nadlimitních veřejných zakázek (konkrétně jde o pravidla stanovená v části čtvrté zákona), pokud na ně neodkazuje výslovně § 53 zákona

nebo pokud se zadavatel sám nerozhodne dle nich postupovat (srov. komentář Kruták, T., Krutáková, L., Gerych, J.: Zákon o zadávání veřejných zakázek s komentářem k 1. 10. 2016. Olomouc: ANAG, 2016, s. 188 – 189, kde je uvedeno: „*První věta komentovaného ustanovení zadavateli **umožňuje**, aby si ve zjednodušeném podlimitním řízení z pravidel pro zadávací řízení v nadlimitním režimu **vybíral** ta, která mu s ohledem na okolnosti konkrétního zadávání vyhovují. S výjimkou ustanovení výslovně vyjmenovaných v komentovaném § 53 ZZVZ se tedy nepoužijí ustanovení části čtvrté zákona upravující postup v nadlimitním režimu, pokud si je zadavatel sám nevybere (...) Zadavatel může instituty z části čtvrté zákona do zjednodušeného podlimitního řízení převzít bez výhrad (odkazem na konkrétní ustanovení nebo jejich skupinu), případně v případě kritéria kvalifikace je může modifikovat nebo se jimi pouze inspirovat.“). V tomto smyslu lze poukázat na znění § 53 odst. 6 zákona, dle kterého se při postupu zadavatele v ZPŘ mj. § 114 až 122 použijí obdobně. Nad rámec lze také odkázat na výzvu k podání nabídek, konkrétně pak na část s názvem „DALŠÍ PODMÍNKY A POŽADAVKY ZADAVATELE“, kde je v bodě 4 uvedeno: „*Zadavatel vybraného dodavatele před uzavřením smlouvy v souladu s § 86 odst. 3 zákona vyzve k předložení originálů nebo ověřených kopií dokladů o kvalifikaci, pokud již nebyly v zadávacím řízení předloženy“.* Pro dokreslení lze také odkázat např. na výzvu k předložení dokladů ze dne 8. 3. 2018, kterou zadavatel adresoval společnosti ISS stavtrade s.r.o., kde je explicitně uvedeno, že daná výzva je výzvou ve smyslu § 122 odst. 3 písm. b) zákona. Na základě právě uvedeného tak nelze mít pochyb o tom, že lze posuzovat to, zda zadavatel postupoval v souladu s § 122 odst. 3 zákona.*

21. Je tedy na místě posoudit, zda skutečně obviněný postupoval v rozporu s § 122 odst. 3 zákona, když ve výzvě uvedl i jiné doklady k prokázání kvalifikace, než jak je tomu v zadávacích podmínkách. Obecně platí teze, že zadavatel není ve svém postupu vázán toliko zákonem, ale i vlastními zadávacími podmínkami (což ostatně Úřad dovodil v bodě 32. odůvodnění napadeného rozhodnutí, příp. srov. i komentář Dvořák, D., Machurek, T., Novotný P., Šebesta, M. a kolektiv. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 732, ze kterého se podává: „*Pokud jde o rozsah dokumentů a informací požadovaných zadavatelem na základě výzvy dle komentovaného odstavce 3, je nutné vycházet z požadavků stanovených zadavatelem v zadávací dokumentaci, a to jak u výčtu těchto kvalifikačních požadavků, tak u způsobu jejich prokázání.“). Právě uvedené plyne jak z imperativu postupovat v souladu se zásadou transparentnosti, kdy za transparentní lze označit takový postup zadavatele, který je obecně čitelný a lze z něj vyvodit, proč zadavatel právě tímto způsobem postupoval (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 5. 2007, č. j. 31 Ca 166/2005-125; nebo rozsudek téhož soudu ze dne 2. 3. 2010, č. j. 62 Ca 72/2008-113, kde je uvedeno: „*Předně se žalovaný nezabýval tím, zda předpokládaná hodnota veřejné zakázky vůbec byla stanovena řádně, zda způsob (a tím i výše jejího stanovení) odpovídá zadávacím podmínkám a konstrukci, kterou zadavatel zvolil [zvýraznění doplněno předsedou Úřadu], tj. zda maximální výši jistoty (2% z předpokládané hodnoty veřejné zakázky) lze ve vztahu k předpokládané hodnotě veřejné zakázky vůbec přezkoumatelně poměřovat.“), tak i nepřímou z vymezení pravomocí Úřadu ve smyslu § 248 odst. 1 zákona. Dle uvedeného ustanovení zákona totiž Úřad nevykonává dozor pouze nad dodržováním pravidel plynoucích ze zákona, ale také nad dodržováním pravidel plynoucích ze zadávacích podmínek.**

22. Ze skutkových zjištění Úřadu (viz body 24. až 30. odůvodnění napadeného rozhodnutí a bod 18. tohoto rozhodnutí o rozkladu) je jasně patrné, že se obviněným vyžadované doklady k prokázání splnění kvalifikace stanovené ve výzvě a stanovené v zadávacích podmínkách neshodují. Obviněný tak byl ochoten uznat splnění kvalifikace i takovým způsobem, který si ovšem v zadávacích podmínkách nevymezil, resp. uznal kvalifikaci vybraného uchazeče na základě dokladů, které dle zadávacích podmínek danou technickou kvalifikaci neprokazují. V tomto smyslu nelze přisvědčit ani argumentaci obviněného, že stěžejní vlastnost skel (jejich celková tepelná propustnost) zůstala nezměněna, pouze se pozměnil způsob prokázání splnění této podmínky, neboť stále platí výše uvedené, a sice že obviněný umožnil prokázání kvalifikace i jiným způsobem (tedy jak dvojsklem, tak trojsklem), než jaký si vymezil v zadávacích podmínkách. Uvedená námitka obviněného tak postrádá relevanci a lze uzavřít, že Úřad v tomto ohledu zcela správně dospěl k závěru, že obviněný nepostupoval v souladu s § 122 odst. 3 zákona.

K námitce neexistence vlivu postupu obviněného na výběr nejvhodnější nabídky a k námitce, dle které Úřad postupuje přehnaně formalisticky

23. Obviněný dále uvádí, že postup Úřadu je značně formalistický. K této námitce lze uvést následující. Předně je nutno poukázat na stěžejní roli, kterou hrají zadávací podmínky (resp. zadávací dokumentace), při zadávání veřejné zakázky. Z judikatury se podává, že zadávací dokumentace (která obsahuje zadávací podmínky) je „*nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Afs 30/2010-182). Ze zákona plyne pro zadavatele požadavek stanovit zadávací dokumentaci kompletně a dostatečně určitě pro to, aby mohli potenciální uchazeči o veřejnou zakázku podat porovnatelné nabídky (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 11. 2010, č. j. 62 Ca 77/2008-45 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008-222). Dlužno konstatovat, že požadavek na kvalitu zadávací dokumentace není stanoven tak absolutně, že by zadavatelé napoprvé museli vytvořit zcela kompletní a zcela správnou zadávací dokumentaci. Zákon zadavatelům dává možnost dodatečně měnit zadávací podmínky postupem dle § 99 odst. 1 zákona, nicméně tento postup lze využít pouze do uplynutí lhůty pro podání žádostí o účast, předběžných nabídek nebo nabídek. Zákon s tímto krokem nicméně spojuje prodloužení lhůty pro podání nabídek (srov. § 99 odst. 2 zákona). Jinými slovy, od okamžiku, kdy dojde k uzavření vstupu do zadávacího řízení pro další dodatele, nemůže zadavatel nadále měnit zadávací dokumentaci (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2018, č. j. 31 Af 34/2016-112, kde zmíněný soud uvádí: „*Základním východiskem pro posouzení správnosti zvoleného postupu zadavatele zdejším soudem je akcentace pravidla, podle něhož po podání nabídek tyto nelze měnit způsobem, který by byl ‚změnou návrhu smlouvy‘, což by způsobilo, že by zadavatel neuzavíral podle § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách smlouvu v souladu s návrhem smlouvy obsažené v nabídce vybraného uchazeče. **Vázanost nabídkou od okamžiku skončení lhůty pro podání nabídek do dne doručení oznámení zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky na straně uchazeče (viz § 43 zákona o veřejných zakázkách) je nutným odrazem principu nezměnitelnosti zadávacích podmínek během téže doby na straně zadavatele [zvýrazněno předsedou Úřadu].***“). S ohledem na stěžejní roli zadávací dokumentace (včetně v ní obsažených zadávacích podmínek) v zadávacím řízení tak nelze přisvědčit obviněnému v tom, že by postup Úřadu byl přehnaně formalistický, neboť ve vztahu k zadávací dokumentaci a v ní obsaženým zadávacím podmínkám je nutno

dbát o zcela přesné dodržování litery zákona a je nutno konstatovat, že to byl sám obviněný, kdo si v zadávacích podmínkách vymínil prokázání bodů č. 50 a 77 kvalifikace konkrétním způsobem, který následně sám nedodržel.

24. Správně uvedenou námitkou o formalistickém postupu Úřadu souvisí i další námitka obviněného, a sice že jeho postup nemohl mít vliv na výběr nejhodnější nabídky, neboť všem účastníkům zadávacího řízení dal možnost prokázat kvalifikaci i „upraveným“ způsobem.
25. V obecné rovině lze uvažovat o dvojitým druhu vlivu postupu zadavatele na výběr nejhodnější nabídky. V případě některých úkonů – typicky těch, které se týkají zadávacích podmínek – lze uvažovat o tom, že jejich vliv směřuje tzv. „vně“ zadávacího řízení. Jinými slovy takovým postupem zadavatele je ovlivněna neznámá skupina dodavatelů, kteří by se za jiných okolností (pokud by např. postup zadavatele při vymezení zadávacích podmínek byl souladný se zákonem) ucházeli o veřejnou zakázku.
26. Naproti výše uvedenému vlivu zadavatele stojí vliv tzv. „dovnitř“, tedy směrem ke známému okruhu uchazečů o veřejnou zakázku. V tomto smyslu půjde typicky o úkony zadavatele, které následují po uplynutí lhůty pro podání žádostí o účast, předběžných nabídek nebo nabídek, tedy v okamžiku kdy už je znám okruh účastníků zadávacího řízení (půjde tedy například o nesprávné posouzení kvalifikace jednoho z účastníků zadávacího řízení).
27. Při posuzování vlivu vně zadávacího řízení pak judikatura tuzemských soudů dovozuje, že pro to, aby bylo možno konstatovat, že postup zadavatele měl vliv na výběr nejhodnější nabídky, postačuje, aby byl takový vliv pouze v rovině potenciality (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2015, č. j. 62 Af 120/2013-156). Naopak při posuzování vlivu „dovnitř“ potencialita dopadu na výběr nejhodnější nabídky nemusí dostačovat a je proto záhodno se zabývat tím, jakým způsobem a do jaké míry ovlivnil postup zadavatele výběr nejhodnější nabídky.
28. S obviněným lze na tomto místě souhlasit v tom smyslu, že naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona je podmíněno tím, aby postup zadavatele měl vliv na výběr nejhodnější nabídky. Nicméně nelze s ním souhlasit ve vymezení okruhu dodavatelů, ve vztahu k nimž by vliv postupu v tomto konkrétním případě obviněného měl být posuzován. Z námitek obviněného lze extrapolovat, že vliv vlastního postupu poměřuje vůči uzavřené skupině účastníků zadávacího řízení (tedy dodavatelů, kteří podali nabídky) a absenci vlivu dokládá tím, že všichni tito účastníci měli možnost prokázat splnění kvalifikace i obviněným upraveným způsobem. Obviněný ovšem v tomto případě zcela opomíjí tu myšlenku, že vliv nelze v tomto případě poměřovat směrem dovnitř, nýbrž vně – tedy ve vztahu ke všem potenciálním dodavatelům, kteří se mohli o veřejnou zakázku ucházet, pokud by obviněný od počátku zadávacího řízení vymezil požadavek na kvalifikaci č. 50 a 77, tak jak to učinil ve výzvě. Úřad tuto myšlenku vyjádřil v bodě 37. odůvodnění napadeného rozhodnutí a na tomto místě s ní lze vyjádřit plný souhlas. V této rovině je nutno vnímat i Úřadem dovozené porušení zásady rovného zacházení ve smyslu § 6 odst. 2 zákona. I splnění této zásady je nutno posuzovat „vně“ zadávacího řízení a nikoli ve vztahu pouze k účastníkům zadávacího řízení. Není totiž pochyb o tom, že vůči dodavatelům, kteří se rozhodli o veřejnou zakázku neucházet v důsledku původního vymezení dokladů k prokázání kvalifikace, obviněný skutečně postupoval v rozporu se zásadou rovného

zacházení, když po uzavření okruhu uchazečů o veřejnou zakázku vymezení dokladů k prokázání kvalifikace změnil.

29. Právě uvedené lze podpůrně dokreslit i vyjádřením obviněného, ve kterém uvádí důvody, proč přistoupil k jinému vymezení dokladů pro prokázání kvalifikace ve výzvě. Z bodu 10. rozkladu obviněného plyne, že ke změně vymezení dokladů, kterými lze prokázat kvalifikaci, obviněný přistoupil z toho důvodu, že dle vyjádření jednoho z účastníků zadávacího řízení bylo značně obtížné prokázat splnění předmětné části technické kvalifikace původně určeným způsobem. Lze se tak důvodně domnívat, že by se o veřejnou zakázku ucházelo více dodavatelů, pokud by v zadávacích podmínkách od počátku bylo stanoveno, že body č. 50 a 77 technické kvalifikace lze prokázat jak dvojsklem, tak trojsklem – tedy způsobem uvedeným ve výzvě. Pokud tak jeden z dodavatelů považoval splnění technických kvalifikačních požadavků skrze původně vymezené doklady za obtížné, lze usuzovat, že i jiní dodavatelé mohli učinit stejný závěr, protože se o veřejnou zakázku ani neucházeli. Ve světle judikatury Krajského soudu v Brně uvedené výše tak lze konstatovat, že předmětný postup obviněného mohl mít potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky.

30. Na základě výše uvedeného tak lze učinit závěr o tom, že obviněný skutečně nepostupoval v souladu s § 122 odst. 3 zákona, neboť po vybraném uchazeči požadoval předložení dokladů prokazujících kvalifikaci odlišně, než jak si tento postup vymezil v zadávací dokumentaci. A tento postup zcela nepochybně mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a na předmět veřejné zakázky byla dne 29. 5. 2018 uzavřena smlouva. Tímto postupem tak obviněný naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona. Tu lze také uvést, že po posouzení výroku I. napadeného rozhodnutí v celém rozsahu správnosti a zákonnosti dle § 98 odst. 1 zákona o přestupkové odpovědnosti lze konstatovat, že jak výrok I. napadeného rozhodnutí, tak postup Úřadu který tomuto výroku předcházel je správný a souladný se zákonem. Námitka obviněného, dle které jeho postup nemohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky a že Úřad postupuje přehnaně formalisticky je tedy nedůvodná.

VI. K důvodům zrušení výroků II., III. a „III.“ (IV.) napadeného rozhodnutí a vrácení věci Úřadu v tomto rozsahu k novému projednání

K postupu obviněného

31. Úřad ve výroku II. napadeného rozhodnutí dovodil, že obviněný se dopustil při zadávání veřejné zakázky dalšího přestupku ve smyslu zákona a to tím, že po vyloučení původně vybraného uchazeče (společnosti WALER) neoznámil výběr dalšího uchazeče v pořadí (společnosti ING-CZECH), čímž zamezil zbylým účastníkům zadávacího řízení brojit proti tomuto výběru podáním námitek, a na veřejnou zakázku uzavřel smlouvu. Úřad v tomto viděl porušení zákazu uzavřít smlouvu v tzv. blokační lhůtě ve smyslu § 246 odst. 1 zákona, neboť tím, že obviněný neoznámil nový výběr dodavatele (v tomto případě společnosti ING-CZECH), ani nepočala běžet lhůta pro podání námitek proti uvedenému výběru, protože tedy nemohla daná lhůta ani uplynout a obviněnému tak nebylo ve smyslu § 246 odst. 1 umožněno uzavřít smlouvu na předmět plnění veřejné zakázky.

32. Byť se konstrukce Úřadu ve vztahu k vymezení pochybení obviněného v tomto smyslu může jevit jako relativně kostrbatá a samotná textace výroku II. napadeného rozhodnutí jako

neúplná, úvaha za tímto právním posouzením je zcela správná. Ve vztahu k neúplnosti výroku II. napadeného rozhodnutí lze Úřadu nicméně vytknout to, že nespécifikoval konkrétně kterou z tzv. „blokačních lhůt“ zadavatel nedodržel. Dále z textu napadeného rozhodnutí lze vyvodit, že šlo o lhůtu dle § 246 odst. 1 písm. a) zákona, avšak s ohledem na kvalitativní požadavky kladené na výroky správních rozhodnutí, kterými je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupků (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 3 As 303/2016-97), je nutno i do výroku takového rozhodnutí zcela konkrétně a přesně uvést příslušné ustanovení zákona. Je ovšem dlužno konstatovat, že uvedenou vadu napadeného rozhodnutí by bylo možno v rozhodnutí o rozkladu zhojit, a to zejména z toho důvodu, že na správní řízení v prvním stupni a řízení o opravném prostředku je nutno nahlížet jako na jeden celek a náprava vad prvostupňového rozhodnutí je v řízení o opravném prostředku přípustná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65).

33. Za správnou lze označit úvahu Úřadu, která zjednodušeně přestírá to, že pokud by zadavatel účastníka veřejné zakázky vyloučil poté, co oznámil jeho výběr a rozhodnul o výběru dodavatele dalšího v pořadí, aniž by toto oznámil, postupoval by v rozporu se zákonem (srov. § 125 odst. 2 zákona: *„Zadavatel může postup podle odstavce 1 do uzavření smlouvy použít opakovaně. Ustanovení § 122 odst. 3 až 7, § 123 a 124 se použijí obdobně; součástí oznámení o výběru dodavatele nemusí být zpráva o hodnocení nabídek, pokud neproběhlo nové hodnocení nabídek.“*). V tomto případě nelze mít ani pochyb o tom, že svým postupem by zadavatel skutečně zamezil zbylým účastníkům zadávacího řízení brojit proti výběru nového dodavatele podáním námitek a následně případně podáním návrhu k Úřadu. V tomto smyslu lze souhlasit s Úřadem, že uzavření smlouvy, aniž by započala běžet lhůta pro podání námitek, neproběhlo v souladu s § 246 odst. 1 písm. a) zákona, neboť myšlenkou tohoto ustanovení nepochybně je, aby byla účastníkům zadávacího řízení dána možnost brojit proti výběru dodavatele podáním námitek a až poté, co nikdo z nich námitky nepodá, by měl zadavatel mít možnost uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku. Je nutno si totiž uvědomit, že toto ustanovení zákona chrání především uchazeče o veřejnou zakázku, resp. účastníky zadávacího řízení, kteří jsou nespokojeni s postupem zadavatele (srov. komentář Podešva, V., Sommer, L., Votrubec, J., Flaškár, M., Harnach, J., Měkota, J., Janoušek, M. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Zákon o registru smluv, Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016. s. 899, kde je uvedeno: *„Toto ustanovení formuluje tzv. blokační lhůtu jako základní nástroj ochrany práv stěžovatele v případě, že zadavatel přijal rozhodnutí pro něj nevýhodné, např. stěžovatel nebyl vybrán jako dodavatel, byl vyloučen, nebo zadavatel nevyhověl jeho námitkám (...).“* nebo Kruták, T., Krutáková, L., Gerych, J.: Zákon o zadávání veřejných zakázek s komentářem k 1. 10. 2016. Olomouc: ANAG, 2016, s. 615).
34. Nelze tak souhlasit s obviněným v tom, že oznámení o výběru dodavatele (společnosti ING-CZECH) by bylo pouhou formalitou. Jak již bylo uvedeno výše (viz bod 20. a 21. odůvodnění tohoto rozhodnutí), postup zadavatele v ZPR není regulován zákonem do takové míry jako například postup v otevřeném řízení, to ovšem neznamená, že by zadavatel mohl postupovat zcela dle své libovůle. Je nutno si uvědomit, že uchazečům o veřejnou zakázku, resp. účastníkům zadávacího řízení, není dáno tolik možností uplatnit námitky proti postupu zadavatele. Často je po uplynutí lhůty pro podání nabídek (žádostí o účast, předběžných nabídek) takovou možností právě pouze oznámení o výběru dodavatele. Tím, že obviněný

v tomto případě neoznámil výběr nového dodavatele (společnosti ING-CZECH) poté, co vyloučil původního vybraného dodavatele (společnost WALER) neumožnil zbylému účastníkovi zadávacího řízení (společnosti CAVALON) jakkoliv brojit proti výběru právě společnosti ING-CZECH (k argumentaci obviněného, dle které společnost CAVALON proti výběru společnosti ING-CZECH podáním námitek brojit nechtěla, viz dále). Obecně totiž nelze z toho, že jeden z účastníků zadávacího řízení nebrojí proti výběru dodavatele, vyvodit závěr, že by nebrojil podáním námitek, ani proti výběru dalšího dodavatele v pořadí. V tomto smyslu tedy nelze oznámení o výběru dalšího dodavatele v pořadí považovat za zcela formální úkon, neboť pouze na jeho základě mohou zbývající účastníci zadávacího řízení výběr toho konkrétního dodavatele napadnout (nelze totiž souhlasit s obviněným v tom, že je možno napadnout potenciální výběr dalšího dodavatele v pořadí již v okamžiku, kdy je oznámen výběr původního dodavatele). Právě uvedené je ostatně patrné i ze znění zákona, kdy z § 125 odst. 2 zákona je zcela patrné, že zadavatel je povinen postupovat při výběru dalšího dodavatele v pořadí téměř stejně (jedinou výjimkou je absence nutnosti opět hodnotit nabídky, pokud vyloučení původního vybraného dodavatele nemá vliv na celkové pořadí dodavatelů) jako u dodavatele vybraného původně, tedy včetně oznámení o výběru dodavatele dle § 123 zákona (srov. komentář Dvořák, D., Machurek, T., Novotný P., Šebesta, M. a kolektiv. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 747 – 748, kde je mj. uvedeno: „*Nově vyzvaný účastník se považuje za (nového) vybraného dodavatele a zadavatel vůči němu postupuje stejným způsobem jako u původně vybraného dodavatele, tj. při dodržení § 122 odst. 3 a 5, § 123 a 124.*“).

35. I když tak lze s Úřadem souhlasit v tom právním závěru, že zadavatel nepostupoval v souladu se zákonem, i v tomto případě je nutno k naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 268 odst. 1 písm. a) zákona posoudit vliv takového postupu zadavatele na výběr nejvhodnější nabídky. A na základě výše uvedeného (viz body 25. až 27. odůvodnění tohoto rozhodnutí) je nutno seznat, že nyní posuzovaný úkon obviněného (tedy neoznámení výběru nového dodavatele) je nepochybně úkonem, jehož vliv směřuje dovnitř zadávacího řízení. Vliv vně je v tomto případě zcela vyloučen, neboť již uplynula lhůta pro podání nabídek, čímž se zadávací řízení *de facto* uzavřelo přístupem jakéhokoliv dalšího dodavatele a postup obviněného tak může být posuzován pouze ve vztahu k již známé množině dodavatelů – účastníků zadávacího řízení.

K posouzení vlivu postupu obviněného na výběr nejvhodnější nabídky

36. Na tomto místě je tedy záhodno připomenout skutkové okolnosti případu. V okamžiku, kdy obviněný vyloučil společnost WALER (tedy původně vybraného dodavatele) v zadávacím řízení již zbývali pouze dva účastníci – společnost ING-CZECH (nový vybraný dodavatel) a společnost CAVALON. Neoznámení výběru společnosti ING-CZECH tak mohlo mít reálný dopad pouze na posledního účastníka zadávacího řízení – společnost CAVALON. Dlužno konstatovat, že Úřad v napadeném rozhodnutí v části, která se týká vlivu předmětného postupu zadavatele (viz body 58. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí) tento zúžený okruh subjektů, na které mohl mít postup obviněného vliv, nezohlednil. Jeho úvahy také poukazují na to, že se mu jako dostatečná jeví potencialita vlivu postupu zadavatele, která je ze své povahy spíše vlastní vlivu vně zadávacího řízení (viz již uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2015, č. j. 62 Af 120/2013-156). Nicméně v případě, kdy je znám

okruh dodavatelů, kteří mohli být postupem zadavatele ovlivněni (v našem konkrétním případě pouze společnost CAVALON), nejsou úvahy o potencialitě vlivu zcela na místě.

37. Na tomto místě lze poukázat na vyjádření společnosti CAVALON ze dne 2. 10. 2018, které obviněný přiložil ke svému rozkladu. Z tohoto vyjádření se podává, že společnost CAVALON si byla skutečně vědoma toho, že po vyloučení společnosti WALER bude dalším vybraným dodavatelem právě společnost ING-CZECH. Z vyjádření dále plyne, že společnost CAVALON by proti výběru společnosti ING-CZECH nepodala námítky, neboť jejich umístění v hodnocení nabídek a fakt, že po vyloučení společnosti WALER by obviněný uzavřel smlouvu právě se společností ING-CZECH, plně akceptovala. Byť bylo toto vyjádření společnosti CAVALON připojeno až k rozkladu proti napadenému rozhodnutí, s ohledem na § 97 odst. 1 zákona o přestupkové odpovědnosti platí princip úplné apelace a obviněný z přestupku tak i během odvolacího řízení (resp. řízení o rozkladu) může uvádět nové skutečnosti. K uvedenému vyjádření společnosti CAVALON je tak nutno přihlídnout.
38. Podle § 152 odst. 5 správního řádu platí pro řízení o rozkladu ustanovení téhož právního předpisu o odvolání, pokud to nevyklučuje povaha věci.
39. Dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu odvolací správní orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, pokud dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo zjistí, že je nesprávné. Odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí uvede právní názor, který je pro správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, v novém projednání věci závazný.
40. S ohledem na to, že je z výše uvedeného patrné, že napadené rozhodnutí je v rozsahu výroku II. nesprávné, neboť Úřad v tomto smyslu vycházel z nesprávného právního posouzení vlivu postupu zadavatele na výběr nejvhodnější nabídky. V tomto smyslu lze také poukázat na vyjádření společnosti CAVALON, ke kterému je nutno dle výše uvedeného přihlídnout. Jsou tak splněny zákonem aprobované důvody pro to, aby došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu výroku II. a k vrácení věci v tomto rozsahu Úřadu k novému projednání, neboť je zapotřebí opětovně právně posoudit charakter vlivu postupu obviněného na výběr nejvhodnější nabídky a nelze obviněnému odebrat možnost proti takovému novému právnímu posouzení ze strany Úřadu brojit podáním opravného prostředku.
41. V novém projednání bude Úřad vycházet z teze, že při posouzení vlivu postupu zadavatele (neoznámení výběru dalšího dodavatele v pořadí) na výběr nejvhodnější nabídky je nutno o takovém vlivu uvažovat jako o vlivu „dovnitř“, protože se nelze spolehnout na prokázání potenciality takového vlivu ale tento je nutno zkoumat. Při posouzení vlivu Úřad také přihlídnou k vyjádření společnosti CAVALON, které je součástí rozkladu obviněného. Úřad v novém rozhodnutí ve věci posoudí, zda naplnil obviněný skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 268 odst. 1 písm. a) zákona i postupem vymezeným ve výroku II. napadeného rozhodnutí. Pokud Úřad dojde k závěru, že obviněný uvedeným postupem nespáchal přestupek ve smyslu zákona, přistoupí k zastavení správního řízení v tomto rozsahu ve smyslu § 257 písm. f) zákona.

K důvodům zrušení výroků III. a „III.“ (IV.) napadeného rozhodnutí

42. Výrokem III. napadeného rozhodnutí Úřad uložil obviněnému za spáchání obou přestupků vymezených ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí pokutu. Z § 268 odst. 2 písm. a) zákona, dle kterého Úřad pokutu uložil, jasně plyne, že výrok o pokutě (trestu) je existenčně závislý na výroku o spáchání přestupku (tedy výroku o vině), neboť určení druhu a výměry trestu je dle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o přestupkové odpovědnosti podmíněno existencí odsuzujícího výroku.
43. Na základě právě uvedeného lze tedy konstatovat, že podoba výroku III. je dána i výrokem II. napadeného rozhodnutí, pročť lze uzavřít, že i výrok III. následuje procesní osud výroku II. napadeného rozhodnutí. Výrok III. napadeného rozhodnutí je tak nutno zrušit a věc v tomto rozsahu vrátit Úřadu k novému projednání. Úřad v novém projednání věci ve vztahu k výši pokuty bude reflektovat své nové závěry ohledně toho, zda obviněný spáchal i přestupek ve smyslu výroku II. napadeného rozhodnutí. Úřad v novém rozhodnutí ve věci také podmíní splatnost pokuty správným bodem v čase, tedy okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí ve věci, nikoliv příkazu ukládaného ve věci.
44. Obdobný závěr platí i o výroku „III.“ (IV.), kterým Úřad uložil obviněnému povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Tuto povinnost uložil Úřad dle § 72 odst. 5 správního řádu, dle které je povinnost uhradit náklady řízení navázána na porušení zákonné povinnosti, která následně vyvolá potřebu vedení daného správního řízení. Z textace daného ustanovení zákona opětovně plyne existenční závislost mezi výroky o uložení povinnosti nahradit náklady řízení a výroky, kterým je vysloveno porušení zákonné povinnosti na straně účastníka řízení (v tomto případě na straně obviněného), kdy právě pro existenci uvedené závislosti je nutno opětovně seznat, že i výrok „III.“ (IV.) napadeného rozhodnutí bude následovat procesní osud výroku II. napadeného rozhodnutí. Úřad nicméně v novém projednání věci opět posoudí, zda jsou splněny podmínky dle § 72 odst. 5 správního řádu a pokud dospěje k závěru, že ano, tak obviněnému danou povinnost opět uloží. Úřad v novém projednání věci bude také dbát na to, aby korektním způsobem očísloval výroky nového rozhodnutí ve věci.

VII. Závěr

45. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad, když rozhodnul výrokem I. napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem, správním řádem a zákonem o přestupkové odpovědnosti, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí v rozsahu výroku I.
46. Po zjištění, že Úřad tím, že výrokem II. napadeného rozhodnutí nerozhodl správně a dle příslušných právních předpisů, jsem přistoupil ke zrušení výroku II. a navázaných výroků III. a „III.“ (IV.) napadeného rozhodnutí.
47. Vzhledem k výše uvedenému jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Statutární město Brno, městská část Brno-sever, Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy